

Ελληνική γλώσσα και διασπορά

Γράφει ο Μιχάλης Τελλίδης

Αρέσκομαι στο να παρακολουθώ και να αποτυπώνω τη διαδρομή των ελληνικών ανά τον κόσμο παροικιών. Και μέσα από την ερευνητική μου αυτή προσπάθεια διαπιστώνω - δυστυχώς - την σταδιακή αλλά σταθερή συρρίκνωση της ελληνικής ομογένειας. Ο Καναδάς βέβαια δεν αποτελεί εξαίρεση.

Με τον σημερινό αφομοιωτικό ρυθμό αναρωτιέται κανείς, που οδηγούμεθα εν τέλει. Ζωντανό παράδειγμα οι έλληνες της Αμερικής. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα πρόσφατης απογραφής των ΗΠΑ, οι ομιλούντες την ελληνική στο σπίτι είναι 325.747 άτομα, ενώ δήλωσαν ως ελληνικής καταγωγής 1.390.000 άτομα. Σε σύγκριση με την προηγούμενη απογραφή, ο αριθμός των ομιλούντων την ελληνική στο σπίτι μειώθηκε αισθητά σε ποσοστό 21% και αυτή θεωρείται η μεγαλύτερη μείωση σε σύγκριση με οποιαδήποτε άλλη εθνική ομάδα στη γείτονα χώρα.

Και εκεί είναι το μεγάλο πρόβλημα. Τα τελευταία χρόνια, τέσσερα ελληνικά ημερήσια σχολεία στην ευρύτερη περιοχή της Νέας Υόρκης, όπου και ο μεγαλύτερος αριθμός ομογενών, έκλεισαν. Αλλά και σε άλλες δραστήριες πολιτείες, σχολεία και νηπιαγωγεία σχεδόν εξαφανίστηκαν.

Εν τω μεταξύ, τα αποτελέσματα της τελευταίας απογραφής του Καναδά δε διαφέρουν κατά πολύ. Πολύ φοβάμαι πως εάν δεν λάβουμε εγκαίρως τα απαραίτητα μέτρα, το ίδιο μάλλον θα συμβεί και εδώ.

Λέγεται, ότι «πρέπει» να μιλάμε μόνο ελληνικά με τα παιδιά στο σπίτι. Συμφωνώ, όμως ο σημερινός τρόπος ζωής και οι διαμορφωθείσες ανάγκες σίγουρα δεν ευνοούν.

Παλιότερα τα γλωσσικά καθήκοντα αναλάμβαναν η γιαγιά και ο παππούς, μετανάστες πρώτης γενιάς. Οι τωρινές γενιές των γιαγιάδων και παππούδων, δεν μιλούν καν τα ελληνικά και σπάνια θ' ακούσετε γονείς, που έτυχε να φοιτήσουν σε ελληνόφωνα σχολεία, να μιλάνε στα παιδιά τους ελληνικά, έστω και σπασμένα...

Πιστεύουμε ακόμη, ότι πηγαίνοντας τα παιδιά στις εκκλησίες μας παραμένουν έλληνες. Μα, στις περισσότερες εκκλησίες, η λειτουργία γίνεται πλέον στην Αγγλική. Μπορεί μεν να θεωρούνται ελληνορθόδοξοι Χριστιανοί στο θρήσκευμα, αλλά όχι Έλληνες.

Το ίδιο συμβαίνει και στα σχολεία μας τα οποία, αν και γαλλικά, για κάποιους λόγους επιμένουμε να τα ονομάζουμε ελληνικά. Ακόμη και σ' αυτά, τα παιδιά μεταξύ τους

μιλάνε αγγλικά, παρουσία μάλιστα των δασκάλων τους και συχνά κατά την ώρα διδασκαλίας των ελληνικών...

Παραδοσιακά ως λαός δημιουργούμε μύθους για να καλύπτουμε τις παραλείψεις μας. Και πάντα έχουμε έτοιμες δικαιολογίες, αρνούμενοι να δούμε την ωμη πραγματικότητα, να την εξετάσουμε και να βρούμε λύσεις στα υπαρκτά προβλήματα.

Η ελληνική γλώσσα αποτελεί το μεγαλύτερο κεφάλαιο που διαθέτει ο ελληνισμός και αδιαμφισβήτητα συνέβαλε στον εμπλουτισμό του λεξιλογίου άλλων γλωσσών.

Η δύναμη του Έλληνα είναι η γλώσσα του και ο ρόλος των ελληνικών οργανώσεων στο σοβαρό αυτό θέμα, θα πρέπει να είναι ενεργός και ουσιαστικός.

Παρά ταύτα, οι «μεγάλοι» οργανισμοί μας, που βασικά θα έπρεπε να παίξουν έναν ενεργότερο ρόλο στον συγκεκριμένο τομέα, όπως διαπιστώνουμε έχουν σοβαρότερα «προβλήματα» να επιλύσουν.

Και δεν χρειάζεται να σας τα ονομάσω. Τα διαβάζετε στις εφημερίδες και τ' ακούτε στα ραδιόφωνα...